

Розділ 1

Фред та Еллі

Фред та Еллі Стоуни були двійнятами. Але вони ніколи не знали напевно, чи могли називати себе ідентичними. Звісно, вони мали один день народження на двох (20 вересня, 11 років тому), а також спільних маму й тата (Джанін та Еріка). Однак їх звали Фред й Еллі. А хлопчик з дівчиною, безумовно, не можуть бути ідентичними*.

А проте, вони цілком відчували свою ідентичність. Деколи їм здавалося, що вони знають, про що міркує кожен із них. І навіть перебуваючи за 200 метрів одне від одного,

* Хлопчик та дівчинка можуть бути лише неідентичними двійнятами, і ніколи — ідентичними. Але не просить мене пояснити різницю. Вона трішки відразлива.

вони могли промовляти слова мовчки, лише ворущачи губами, і завжди вгадували сказане.

Та й на вигляд вони були доволі ідентичними. Обое носили окуляри та здебільшого шкільну форму (хоча в їхній школі це й не вимагалось).

А на ту мить, коли розпочалася ця історія, вони обоє мали брекети на верхніх зубах.

Також у них були однакові вподобання, як-от: супергерої, японське аніме, комікси, математика (так-так, вони справді полюбили математику й іноді грали у гру «Хто назве найбільше цифр після коми в числі пі»). Та найважливішим їхнім захопленням були відеоігри. Усі відеоігри, однак до найулюбленіших належали «ФІФА», «Вуличний боєць», «СуперМаріо» та «Майнкрафт». Єдине, на що вони накопичували свої не такі вже й великі кишенькові гроші, — це найновіші версії цих ігор.

І все ж Еллі грала у відеоігри краще за Фреда*.

Утім, він цим не переймався, адже знав, що сестра має моторніші пальчики та кращу координацію рук й очей.

Та попри те, що інколи він засмучувався через свої програші, іншим разом йому просто подобалося спостерігати, як пальці сестри швидко рухаються її геймпадом, ніби вона напам'ять грає класичний концерт. І коли я кажу «її геймпадом», то маю на увазі саме її геймпад. Адже Еллі та Фред користувалися кожен власним. Еллі завжди

* А проте, у дечому Фред таки перевершував Еллі, зокрема в налаштуванні аватарок. Він умів дібрати зачіску, колір очей та шкіри, одяг, зуби, усі форми й розміри своїх героїв так, що кожен його образ у будь-якій грі мав на екрані неперевершений вигляд. Фред часом замислювався, чи не до вподоби йому це заняття навіть більше за сам процес гри.

могла достеменно визначити, котрий з двох належав саме їй. Те, яким він був на дотик, скільки важив (навіть якщо для нетренованого ока чи руки обидва геймпади здавалися однаковісінькими), ідеально відповідало стилю її гри.

Ось чому те, що з ним трапилося, було настільки прикрим.